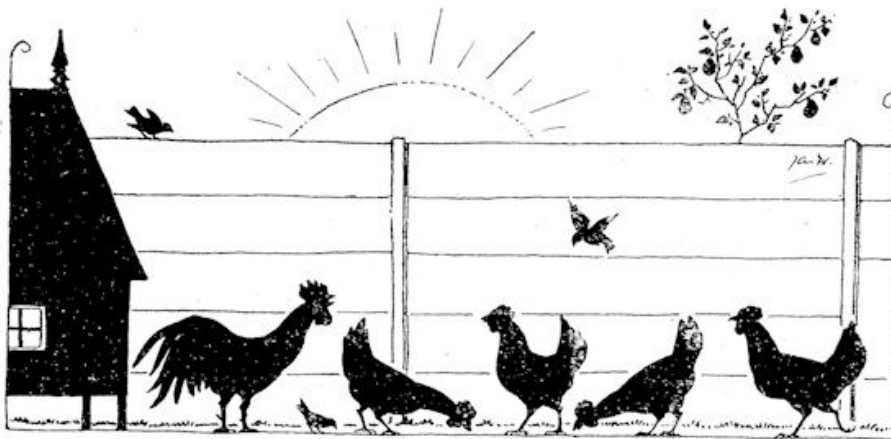

Dan zei ik: „Kom hier, mijn hondje!
„Zie jij daar dien boom wel staan?
„Daar hoog zit zoo'n lekkere juttepeer:
„Haal mij die daar gauw van daan!”

Dan kreeg je vast tot belooning
Zooveel ik maar missen kan.
Ik at 'm met huid en haar dan op,
En jij kreeg het steeltje er van.

JAN VELTMAN.

De Haan.

De kippen en de haan,
Die zijn al vroeg naar bed gegaan,
En zitten in het hok
Eéndrachtig op één stok.
Zij slapen lekker zacht
Den heelen langen nacht,
Maar gloort de dageraad,
Zie, hoe de haan het hok verlaat
En kraait zijn blijdschap uit,
Met frisch en forsch geluid.
Hij blijft niet lang alleen:
De hennen volgen één voor één.
Hij groet ze naar zijn aard,
En pronkt wat met zijn staart.
Zij roepen: tuk, tuk, tuk en hij,
Hij kraait weer luid en blij.
Den nek gestrekt, den kop vooruit,
Zoo roept hij weer met forsch geluid
Zijn kukeleku, en — kukeleku
Zoo roepen andere hanen nu,

Van verre en van meer nabij,
Elk op zijn beurt en naar de rij.
Komaan: dat is een prachtconcert,
Zooals er nooit gehouden werd
In zalen waar het kunstlicht blinkt
En ieder uit de boeken zingt.
Een boek? Neen, 't haantje heeft er geen.
Hij volgt natuur, natuur alléén.
Die stelde 't dapper heerschap aan
Om iedren dag vooraan te staan.
Voor alle menschen, groot en klein
En andere dieren moet hij zijn
Een wekker. Ied'ren morgenstond
Klinkt daarom steeds zijn roep in 't rond.
Hij kraait opdat gij op zoudt staan
En vangen weer uw dagtaak aan.
Komaan dan, haantjelijef, ga voort!
En roep en kraai maar ongestoord,
En lok maar door uwforsch geluid
De slapers bed en woning uit.

MARIA LAARMAN.

